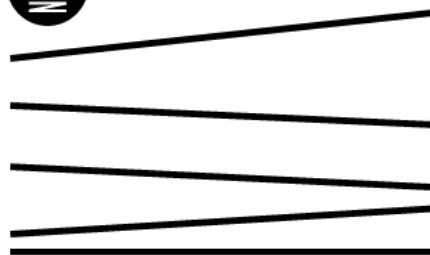

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bay, Rudolf.

Sex Romancer med Accompagnement af
Pianoforte : (Hvidtfeldt : Aftensang : Freyas
Sal : Sang for Danske : Det døende Barn :
Cloe).

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. C. Løse

Fysiske størrelse | Physical extent:

1 bd. (13 s.).

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

S E X

ROMANCER

med Accompagnement

A F

Piano - Forte

componerede og underdanigst tilegnede

Hendes Kongelige Højhed

Prindsesse Caroline

a f

R. B. A. Y.

Kiøbenhavn forlagt af C.C.Lose.

J N D H O L D

- Hyidtfeldt af JNGEMANN "Danske seer du hist hvad luer herligt" Pag: 2.
- Aftensang af samme "Fred hviler over Land og Bye," = 4.
- Freyas Sal af ÖHLENSCHLÅGER . "Der er en Sal höjt over Luftens Blaae," = 6.
- Sang for Danske af VILSTER "Hvor Bölgen larmer höjt fra Söe" = 8.
- Det döende Barn af ANDERSEN "Moder! jeg er træt nu vil jeg sove," = 10.
- Cloe af JNGEMANN "Vi haver en Söster paa Jorderig fundet," = 12.

Tempo di Marcia brillante. HVIDTFELDT.

Danske seer du hist hvad lu - - - er her - - - ligt

o - - - ver Kjø - ge - bugt? det er Danne - brog du skuer flammen - de i Himmel - flugt Kor - - sets

him - - mel - fald - ne Ban - ner kun mod Stje - - ner - ne kan flye høi i Flam - men Hvidt - - feldt

stan - der, svin - ger Ban - - - ne - ret mod Skye høi i Flam - men Hvidt - - feldt

stander svin-ger Ban-ne-ret mod Skye.

2.

Dannebroges Lyn end rammer,
 Stolt er Snekken af sit Navn,
 Af sin egen Jld den flammer,
 Bærer Kæmper i sin Favn.
 Stryges Flag og kappes Anker
 Heltens Liv end frelses kan;
 Men paa himmelsprængte Planker.
 Frelser han sit Födeland.

3.

Blus kun høit og flyv kun Snekke!
 Flammevingen spred mod Skye!
 Ei den blege Död kan skrække
 Sjæle, som mod Himlen flye.
 Saa skal Danskens Flugt kun være,
 Stolt og himmelhøi og stor,
 Saa skal Dannebroges Ære
 Naae til Stjernerne i Nord.

4.

Hvidtfeldt, Romeraand i Norden
 Danske Curtius, faer hen!
 Romeren sank stolt i Jorden,
 Flye mod Himlen du, og brænd!
 Sving paa Seirensrøde Vinger,
 Som en Cherub dig fra Jord.
 Hvor du Flammebanret svinger
 Fölge Kæmper dig fra Nord.

5.

Danske, seer du hist hvad brænder
 Evig over Kjögebugt?
 Stjerneskrivtens Navn du kjender,
 Mindes Heltens Himmelflugt.
 Lys din høie Aand hist stander,
 Svinger Dannebrog fra Skye,
 Korsets himmelfaldne Banner
 Kun mod Stjernerne kan flye.

Ingemann.

AFTENSANG.

Andantino con semplicità e sentimento.

Fred hvi-ler o - - - ver Land og Bye, ei Ver - - - den lar - - - mer

meer
froe smi-ler Maa - - nen til sin Skye, til Stjer - ne Stjer - - ne

seer.

8va
dolce *rf* *rf* loco Fine.

2.

Og Søen blank og rolig staaer
 Med Himlen i sin Favn;
 Paa Dammen fjerne Vægter gaaer
 Og lover Herrens Navn. —

3.

Det er saa fredeligt, saa tyst
 I Himmelen og paa Jord.
 Vær ogsaa stille i mit Bryst
 Du Flygtning, som der boer!

4.

Slut Fred o Hjerte med hver Sjæl,
 Som her dig ei forstaaer!
 See, over Bye og Dal i Qvel
 Nu Fredens Engel gaaer.

5.

Som du han er en Fremmed her,
 Til Himlen staaer hans Hue;
 Dog i det stille Stjerneskjær
 Han dvæler her som du.

6.

O lær af ham din Aftensang,
 Fred med hver Sjæl paa Jord!
 Til samme Himme gaaer vor Gang,
 Adskilles end vort Spor.

7.

Fred med hvert Hjerte, fjern og nær,
 Som uden Roe mon slaae!
 Fred med de Faa, som mig har kjær,
 Og dem jeg aldrig saae!

8.

Fred med hver Aand, som hader mig
 Den skal mig elske vist
 Naar samlet i Guds Himmerig
 Vi ham Lovprise hist! —

Jngemann.

2.

Og hver en lille Glæde Sjælen nød
 Paa Jorden hist, her som et Blomster vinker:
 Og al den Længselsgraad, som bitter flød,
 Her som den klare Dug paa Lillien blinker.
 Og hvert et Ord, som fyrig Elskov tvang
 Den frygtsom tause Læbe til at stamme,
 Det toner her forenet i en Sang,
 Som nærer evig Kjerlighedens Flamme.

3.

Hver Aften skinner sølvklar Maanen der,
 Og hyller aldrig sig i Slud og Vinde;
 Der finder Beileren bag gamle Træer
 Ved Bækkens Bred sin unge Elskerinde.
 Med første Skjælven, første drukne Blik,
 Det første Kys hver Aften kan han smage;
 De Glimt af Fryd, der hist som Lyn forgik
 Med Aftenrøden vende her tilbage.

4.

Naar Asken er i Krukken sluttet ind,
 Og Jorden længselfuld de Kjære savner,
 Da stige de afsted paa Nattens Vind,
 Didhen hvor venligt Freya dem omfavner.
 Der Fylla, skal jeg ogsaa finde dig,
 Naar Funken ikke meer i Stövet brænder,
 Naar Straalen i dit Öie slukker sig,
 Og Harpen synker taus af mine Hænder. —

Öhlenschläger.

Hvor Bølgen lar - mer høit fra Söe om Danmarks gam - le

Ri - ge, hvor Bögen krand - ser Land og Öe, som Uskyld Slettens Pi - ge der er min elsk - te Fö - destavn, der

jubler jeg mit Danmarks Navn, thi der er godt at væ - re! -

The musical score is written for a voice and piano. The key signature has one flat (B-flat), and the time signature is 3/4. The tempo is marked 'Allegretto'. The score consists of a vocal line and a piano accompaniment. The piano part features a prominent bass line with chords and some melodic runs. The vocal line is written in a single staff. The lyrics are in Danish. The score is divided into three systems. The first system contains the first two lines of the song. The second system contains the next two lines. The third system contains the final line and a concluding piano passage. Dynamics include *rf* (ritardando forte) and *ff* (fortissimo). The piece ends with a double bar line.

2.

J Danmark kneiser intet Fjeld,
 Ei gjemme stolte Bjerger
 Det røde Guld til Ladheds Træl,
 Ei Jern til vældigt Værg;
 Men Guldet rigt paa Marken groer,
 Og Jernets Kraft i Armen boer,
 Uvæbnet har den Værg! —

3.

O straal fra Öiet uforsagt
 Du Præg af Nordens Stempel!
 Et Ord, et Haandslag være Pagt
 Og Barmen Troskabs Tempel!
 Ja Troskab! du est Danmarks Værn,
 Du est et Skjold af hærdet Jern,
 Du est vort Dannevirke! —

4.

O Dannebrog! vort Himmelflag
 Tilaand os Mod og Styrke!
 Vift høit mod Skye i blodigt Slag!
 Spred Lys i Kampens Mörke!
 Foroven har en Stemme talt,
 Du ned til os fra Himlen faldt,
 Og skal til Himlen hæves! —

5.

Og ret som i dit Purpurflag
 Det hvide Kors staaer tegnet,
 At tyde Christent Sindelag,
 Af Kjerlighed omhegnet,
 Saa styrke Retsind Krigens Aand
 Og knytte Fredens Broderbaand
 Og skjærme Land og Kongee!

Vilster.

10 Andantino con moto e espressione. DET DÖENDE BARN.

Moder! jeg er træt nu vil jeg so -- ve, lad mig ved dit Hjer - te slum - re ind!

sempr piano

græd dog ei, det maa du først mig lo - ve, thi din Taa - re bræn - der paa min Kind. Her er koldt, og

u - - de Stormen tru - - er, men i Drømme der er Alt saa smukt, og de sø - de Eng - le - børn jeg

perdendosi

sku - er naar jeg har det træt - - te Öi - e lukt.

perdendosi

Fine.

morendo

2.

Moder! seer Du Englen ved min Side?

Hörer Du den deilige Musik?

See, han har to Vinger, smukke, hvide,

Dem han sikkert af Vor Herre fik;

Grönt og Guult og Rödt for Öiet svæver,

Det er Blomster, Engelen udströer.

Faaer jeg ogsaa Vinger, mens jeg lever?

Eller, Moder, faaer jeg, naar jeg döer?

3.

Hvorfor trykker saa Du mine Hænder?

Hvorfor lægger Du Din Kind paa min?

Den er vaad, og dog som Jld den brænder,

Moder, jeg vil altid være Din!

Men saa maa Du ikke længer sukke,

Græder Du, saa græder jeg med Dig.

O jeg er saa træt! — maa Öiet lukke —

Moder, — see! — nu kysser Englen mig!

H. C. Andersen.

Vi ha-veren Søster paa Jor-de-rig fun-det, saa

sang to smaa Engle hen-ryk-te af Fryd, og saa fløi de sjun-gende ind i Guds Himmel, fløi

strax dog til-ha-ge til Jor-den i-gien. Nu svang hendes vin-ge-de Brø-dre sig med dem, og

Him-me-len læng-tes det Un-der at see; de fløi som paa Ly-nets de flam-mende Vin-ger, i

8va *loco* *crescen-do* *8va* *p. scherzando.* *loco*

El - menes Skygger paa Jor - den de stod.

f *dolce* *tr.* *gva* *pp perdendosi.*

2.

Der skued' de Cloe, som Morgenens liflig,
 Hensmeltet i Andagt hun knæled' for Gud.
 Som Morgenens Draaber paa barnlige Rose,
 Randt salige Taarer den Skjønne paa Kind.
 Nu opslog hun Öiet og skued mod oven,
 Søm saae hun Gud Herren i hellige Busk.
 Vi blive, o Fader, hos Cloe i Busken,
 Saa raabte nu alle Smaaenglene frøe! —

3.

Da rysted' Alfaderen Elmenes Toppe,
 Mens Vinden foer gjennem det susende Löf.
 Og Englene hørte hvad Faderen taled,
 De bær mod det Höie den bedende Möe.
 Vi haver en Söster paa Jorderig fundet,
 Sang alle Smaaengle og jubled af Fryd,
 Og saa flöi de sjungende ind i Guds Himmel,
 Og bar for Guds Trone den bedende Möe.

Jngemann.

